

Creative Approaches to Problem Solving: A Framework for Innovation and Change 3rd Edition, (Ebook PDF) pdf download

<https://ebookmass.com/product/creative-approaches-to-problem-solving-a-framework-for-innovation-and-change-3rd-edition-ebook-pdf/>

Scott G. Isaksen
K. Brian Dorval
Donald J. Treffinger

THIRD EDITION

3

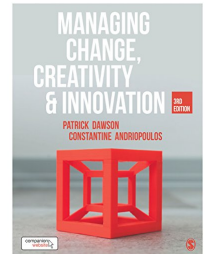

Explore and download more ebooks at ebookmass.com

We have selected some products that you may be interested in
Click the link to download now or visit ebookmass.com
for more options!.

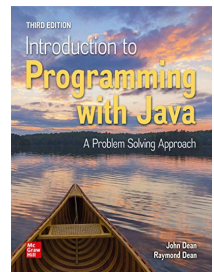
**Managing Change, Creativity and Innovation 3rd Edition,
(Ebook PDF)**

<https://ebookmass.com/product/managing-change-creativity-and-innovation-3rd-edition-ebook-pdf/>

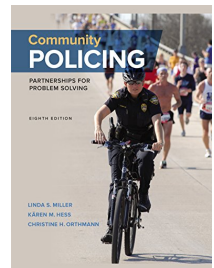
**Introduction to Programming with Java: A Problem Solving
Approach 3rd Edition John Dean**

<https://ebookmass.com/product/introduction-to-programming-with-java-a-problem-solving-approach-3rd-edition-john-dean/>

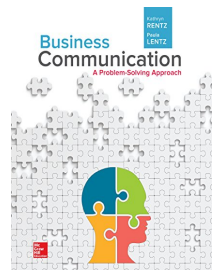
**Community Policing: Partnerships for Problem Solving 8th
Edition, (Ebook PDF)**

<https://ebookmass.com/product/community-policing-partnerships-for-problem-solving-8th-edition-ebook-pdf/>

**Business Communication: A Problem Solving Approach 1st
Edition, (Ebook PDF)**

<https://ebookmass.com/product/business-communication-a-problem-solving-approach-1st-edition-ebook-pdf/>

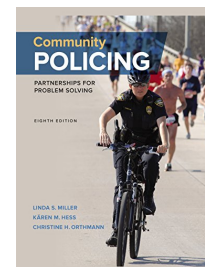
Programming for Problem Solving E Balagurusamy

PROGRAMMING
FOR
PROBLEM SOLVING
Gujarat Technological University - 2018

<https://ebookmass.com/product/programming-for-problem-solving-e-balagurusamy/>

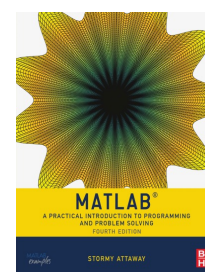
Community Policing: Partnerships for Problem Solving 8th Edition – Ebook PDF Version

<https://ebookmass.com/product/community-policing-partnerships-for-problem-solving-8th-edition-ebook-pdf-version/>

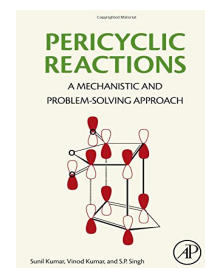
MATLAB: A Practical Introduction to Programming and Problem Solving 4th Edition Stormy Attaway

<https://ebookmass.com/product/matlab-a-practical-introduction-to-programming-and-problem-solving-4th-edition-stormy-attaway/>

Pericyclic reactions : a mechanistic and problem solving approach 1st Edition Kumar

<https://ebookmass.com/product/pericyclic-reactions-a-mechanistic-and-problem-solving-approach-1st-edition-kumar/>

Introduction To Computing And Problem Solving Using Python 1st Edition E. Balaguruswamy

INTRODUCTION TO COMPUTING AND PROBLEM
SOLVING USING PYTHON

<https://ebookmass.com/product/introduction-to-computing-and-problem-solving-using-python-1st-edition-e-balaguruswamy/>

Scott G. Isaksen
K. Brian Dorval
Donald J. Treffinger

CREATIVE

APPROACHES TO
PROBLEM
SOLVING

A Framework for Innovation and Change

THIRD EDITION

3

Foreword

For Creative Problem Solving (CPS) to be relevant, useful, worthwhile, and impactful in application, it must be well modeled and understandable in theory and application. This current version of *Creative Approaches to Problem Solving* (CAPS) satisfies those criteria.

My fascination with the study of creativity and CPS dates back to 1964, with my participation in a week-long Creative Problem Solving program at the University of Buffalo (UB, now SUNYAB [State University of New York at Buffalo]). I had been teaching mathematics at UB for more than 20 years at that time, and I was curious about this program, and what I had heard about it in discussions among the faculty. I had heard some complimentary remarks but also many which were critical and quite disdainful. This, I discovered later, was because of a lack of understanding of the total process and the program's approach to creativity.

Many people assumed that I would naturally be tuned to CPS, since I had been dealing with mathematical problems of all descriptions. I met these problems in my teaching at UB and in my 2-year assignment as a mathematics-engineering officer stationed at Harvard University working on the Mark I Computer (the Automatic Sequence Controlled Calculator) in the United States Naval Reserve during World War II. I had decided to attempt to uncover the mystery of this process for myself. On finding initially that there were some aspects of CPS (format, terminology, etc.) that were both quite foreign, but at the same time exciting to me, I have continued over the years to search for sources that would clarify those foreign aspects. With each new publication of a version of CAPS, I have found additional clarification.

My own search for a better understanding of the creative process was further supported by my involvement in the Creative Studies Project. This unique experimental academic program was designed to teach techniques that would stimulate students to free their imagination, enabling them to increase and to apply their creative capabilities in academic studies as well as in their everyday lives. As I grew with CPS, I found that my life, as well as those of my students, was becoming greatly enhanced. Realizing how extensively all of us were using CPS, primarily as a coping tool, I continued

to study the process and to more fully understand this nurturing of creative potential, always searching for fresh approaches to the well-established techniques and procedures. CAPS has provided these fresh views.

This current version of CAPS, the first update after 7 years of documentation of the authors' experience, research, and development in CPS in the worldwide arena of educational and business organizations, clarifies aspects of CPS that have confused practitioners as well as newcomers to the method. I have continued to reflect on the early original "cook-book," "run-through" approach to CPS, which, it seemed, often mystified newcomers as to "where they were" in the process. The lack of linearity of the current format is descriptive rather than directive, being more purpose driven and, therefore, refreshing in that it promotes "possibility thinking." We used to consistently model a nonlinear process with a linear model. This edition of CAPS introduces a more flexible, multidirectional model, which centers on "Planning Your Approach." Then, depending on the needs presented by the plan so devised, the problem solver moves to "Understanding the Challenge," "Generating Ideas," or "Preparing for Action."

The concept of including a special component of CPS that helps people manage their own way through the process helps ensure a deliberate movement away from the primarily linear application of the process. "Planning Your Approach" suggests an autonomy in thought and action, dictated by the experience of the individual(s). It is a natural part of the CPS process, especially if the focus is on real-life application and relevance, emphasizing thinking that is independent of the earlier "run-through" attitude and is, therefore, more personalized and flexible.

Another aspect of this current version is the change in language, which it is hoped would make it more understandable and approachable, based on feedback received over the years from many clients and colleagues. For example, in the study of mathematics, the terms *diverge* and *converge* are readily understood. However, because they must often be explained to the general public, the terms have been replaced here by the more commonly understood terms *generate* and *focus*. In addition, the terms for the former six "steps," usually described as ending in "finding," have been replaced by terms that the authors consider clearer, more user-friendly, and more descriptive of those aspects of the process.

I am confident that the material presented in this book will satisfy the criteria of helping CPS be relevant, useful, worthwhile, and impactful in application. I have no doubt that, by following the suggestions presented here, it will be well modeled and understandable in theory and in application. The authors have done a masterful job in presenting a fresh, comprehensive picture of creative approaches to problem solving.

Dr. Ruth B. Noller
Distinguished Service Professor Emeritus
Center for Studies in Creativity
State University College at Buffalo
New York
(Foreword to the 2000 edition of CAPS)

AUTHORS' NOTE : While we were putting together this edition of the book, our friend and colleague Ruth Noller passed away. Ruth had a profound impact on many of us in the field. As one of the key pioneers in Creative Problem Solving, she was an active supporter and mentor in our efforts to improve on the Osborn-Parnes tradition. We decided to honor her memory, in part, by keeping her foreword—as it was originally written for our 2000 edition.

Preface

Preface to the Third Edition

The new millennium has highlighted and reinforced the demand for creativity and innovation. The increasing pace of change, the demand for dealing with complexity, and the pressure of global competition have underscored the need for Creative Problem Solving (CPS). The need has intensified for lifelong skills for individuals, team effectiveness strategies, and productive change methods for organizations. For business organizations, deliberately developing creativity-relevant skills is a matter of survival and growth. You may be able to have creativity without innovation, but you can't have innovation without creativity. For those concerned with education, there is increasing concern that our emphasis on testing the basics is a distraction from encouraging learners to develop their creative-thinking and problem-solving skills.

The need for a comprehensive description of the current version of Creative Problem Solving (CPS Version 6.1, which is a proprietary framework jointly developed and owned by the Creative Problem Solving Group, Inc., and the Center for Creative Learning, Inc.) prompted the update to the 2000 version of this book. The previous decades had seen numerous structural and technical changes to our approach to CPS. Over the past 8 years, we have noticed some stability in our framework. The emerging research in cognitive science, and our many and varied applications in both educational and organizational applications, have reinforced the design of the framework. The natural and descriptive language, the suite of thinking tools, and the guidelines for generating and focusing have withstood more than 8 years of application and research and are now widely accepted and used.

When the 2000 version of this book sold out, we decided to invest in preparing an updated edition that now included more up-to-date references and reflects our advances in understanding of styles of problem solving. The structure of the book has been maintained, so we have included the

original preface to preview the contents of each chapter and to understand our rationale for writing the book in the first place.

We have maintained our focus on CPS, rather than attempting to review all other available methods. We continue to hope that you find this description helpful and useful on a variety of levels.

Preface to the 2000 Edition

Society needs new responses to many significant challenges. Learning how to solve problems creatively, meeting goals, and achieving a sense of personal satisfaction from dealing with life's challenges and opportunities are important for everyone. Schools are attempting to deal with preparing our youth for real-life problems and challenges in relation to personal life, careers, and good citizenship. Organizations work with those students, later as employees, to help them function more effectively in groups and teams to meet the challenges of an evermore competitive and changing marketplace. All these factors seem to be pointing toward the need to support the development of improved ways to think about opportunities, to generate fresh new perspectives, and to implement and follow through on those insights. CPS provides a very important and useful framework to help meet these needs.

The first edition of *Creative Approaches to Problem Solving* was completed in 1993 and published in 1994. Three printings later, we were faced with the challenge from our publisher to make some cosmetic changes and offer yet another reprinting. The three of us agreed to get together and make a few touch-ups and produce a slightly revised edition.

During the past 7 years, we have worked with thousands of people such as you who are interested in creativity and problem solving. We have had the good fortune to work with hundreds of educational, business, and not-for-profit organizations in many different countries. We listened to the feedback we received from our customers and colleagues. We continued conducting our research and providing workshops, training courses, and change programs. We studied the literature from other fields regarding creativity, change, and leadership. Through those efforts, we learned much about our approach to problem solving, its strengths and limitations, and believed that it would be beneficial to update our description of CPS.

We got together at a local hotel and began to summarize some of the feedback and insights we received over the years. Our original intent was to make small tweaks to the book, such as updating the language from divergent and convergent thinking to generating and focusing. We planned to make minor modifications to certain chapters and update key messages throughout the book. However, as we began working, we discovered that the recommendations were getting larger in scope and more significant. We quickly realized that we had moved from making “cosmetic updates” to making substantial changes to the entire CPS framework to its language, and to our approach to its application. The minor update turned into a major revision, which we hope will be a significant improvement.

We really started our journey in 1982, when we published the *Handbook for Creative Learning* (Treffinger, Isaksen, & Firestien). Later, we wrote *Creative Problem Solving: The Basic Course* (Isaksen & Treffinger, 1985). We then embarked on a number of research and development initiatives, beyond attempting to prove that CPS made a difference. As reflective practitioners, we were already convinced of the value and importance of CPS. We turned our attention to improving our understanding of how different people learned and applied CPS. We were interested in the conditions that provided for the best-case application of the method. These questions, and the research they promulgated, led us in important new directions. Through a variety of shared efforts at the Center for Studies in Creativity, the Center for Creative Learning, and the Creative Problem Solving Group, Inc., we worked to make improvements and turn our insights from research into improved approaches to learning and applying CPS.

Throughout this journey, we followed the practice of laying out milestones. It is important to mark the path we have taken so that others can clearly see the way we have traveled. We worked to synthesize what we learned and read from science and forge these insights with those from our practical and applied work. There is real value in pursuing a framework from the perspective of scholarly inquiry and from successful real-life application. There is also a benefit if this work is done in collaboration with those who work with schools and academic institutions and those who work in corporations and industry. We hope that the result is a general framework capable of broad application and use. The major purpose of this substantially revised second edition is to describe our current view of CPS.

This description is the most comprehensive statement regarding the CPS framework, language, and tools available.

Changes in the Second Edition

This book differs from the first edition in a number of ways. First, we changed the CPS language used to identify the elements of the CPS framework. This new, friendlier, and more purpose-driven language is more descriptive of what actually takes place during the different elements of the process. It does a better job of promoting the flexible application of CPS as well as encouraging “possibility thinking.” The new language is also more natural, enabling you to integrate CPS more easily into your natural approaches to creativity, decision making, and problem solving.

Second, we made changes to the CPS framework itself. We integrated a new part of the process that helps you make better decisions about the use of the method and to plan to get the best results for different kinds of tasks. We also updated the graphic model we use to represent the framework, in order to make it clearer and more concise.

Third, we integrated more examples and real-life case studies to help bring the information in each chapter to life. The stories in the beginning of most of the chapters help establish the chapter’s purpose. Then, the “Rest of the Story” at the end of each chapter demonstrates the effect you can have when you apply the information in the chapter. We used the stories to explore the main issues and content in each chapter.

The book focuses on helping you unleash your personal creativity. We describe the CPS framework, language, and tools in ways that will help you understand and apply them to individual topics. Try to use what you are reading shortly after reading about it. It is not necessary to read the entire book before using the framework, its language, or any of the tools.

The contents of this book can also be applied to help groups unleash their creative talent or to enable organizations to get more productivity from their creativity resources. You will also find the information, tips, and suggestions in this book helpful for facilitating groups and driving organizational change if you have previously developed facilitation skills or experiences with leading such efforts. If you want information about what to consider when facilitating CPS in a group setting, read Isaksen (2000).

The Chapter Structure and Flow

Each chapter begins with a purpose and list of objectives to assist you in pulling out and focusing on the key messages of the chapter. Use them as an outline before you read the chapter, as a guide to help you organize your thinking as you go through the chapter, and as a checklist to summarize your learning after you read the chapter.

Chapter 1 : Creative Approaches to Problem Solving

Chapter 1 describes the meaning of “Creative Approaches to Problem Solving.” We present you with the overall purpose of the book and set the foundation for the key concepts to be examined (i.e., What is creativity? What is problem solving? What is an approach to change?) and their interrelationship. It sets the stage for what is to come in the following chapters.

The next four chapters examine the CPS framework, language, and tools in detail.

Chapter 2 : Creative Problem Solving

This chapter introduces you to Creative Problem Solving (CPS). It provides a definition and current description of the overall CPS framework, language, and tools. It examines the essential “heartbeat” of CPS (generating and focusing), overviews the guidelines for generating and focusing, and introduces the 19 tools to be examined in the book.

Chapter 3 : Understanding the Challenge

This chapter provides you with an overview of the Understanding the Challenge component of CPS. It identifies the input you need to enter the component, the kind of processing that takes place within the component, and the kind of output you can get as a result of using the component. It also demonstrates the use of some of the CPS language and tools. Although we will introduce the tools in a particular component of CPS, it is important to remember that you can use the tools in any of the CPS components.

Chapter 4 : Generating Ideas

This chapter overviews the Generating Ideas component. It identifies the input, processing, and outputs related to the component. It demonstrates the use of some of the CPS tools, particularly those for generating many, varied, and unusual options. It also provides you with a model for knowing when to use each generating tool based on the kind of change you want to create.

Chapter 5 : Preparing for Action

This chapter provides you with information about the Preparing for Action component. It will help you understand when to use the component, what will happen when you do, and what you are likely to get as a result. It does this by examining the input, processing, and outputs of the component, and demonstrating the use of some of the CPS tools, particularly for focusing options. It also provides you with a model for knowing when to use each focusing tool based on the quantity of options being considered.

The next five chapters examine the Planning Your Approach component of CPS. [Chapter 6](#) overviews the component, while [Chapters 7 to 10](#) examine the key issues associated with understanding a task and its appropriateness for using CPS.

Chapter 6 : Planning Your Approach to CPS

This chapter prepares you for examining issues in a task that need to be considered in order to make a good choice about using CPS and developing a plan to optimize its use. It provides an overview of the Planning Your Approach component, including the Appraising Tasks and Designing Process stages. The chapter also identifies the general issues you need to understand to be productive when using CPS to make change happen.

Chapter 7 : People as Creative Problem Solvers

This chapter explores in detail the key issues associated with understanding the people involved in the task. It defines and describes the issues of ownership, diversity, and task expertise and their impact on your application of CPS. Specific questions are provided to help you develop an appropriate understanding about people involved in CPS.

Visit <https://ebookmass.com> today to explore

a vast collection of ebooks across various genres, available in popular formats like PDF, EPUB, and MOBI, fully compatible with all devices. Enjoy a seamless reading experience and effortlessly download high-quality materials in just a few simple steps. Plus, don't miss out on exciting offers that let you access a wealth of knowledge at the best prices!

Chapter 8 : The Context for CPS

This chapter examines the context for creativity necessary to support productive change. It identifies and describes how you know if a context is ready, willing, and able to support change. It examines the impact of climate, culture, and history; strategic priorities, change leadership, and energy; and time, attention, and resources. It illustrates how these issues have an effect on your use of CPS to manage change.

Chapter 9 : The Role of Content

This chapter examines the role and importance of the task content in using CPS. It provides you with information about how to determine the kind of novelty needed in a task, the size of the change desired, and the best place to begin working on the task. It provides specific questions you can use to understand the content and prepares you for customizing your use of CPS for maximum effect.

Chapter 10 : CPS as a Change Method

This chapter provides you with information about why and how CPS helps people produce change. It examines the unique qualities of CPS as a method and identifies the kinds of tasks on which it can be most effective. It identifies how you know you can be confident in the use of CPS, as well as the pros and cons associated with its use.

The last two chapters ([Chapters 11](#) and [12](#)) focus on helping you design your use of CPS and provide stories, tips, and suggestions for doing so effectively.

Chapter 11 : Designing Your Way Through CPS

CPS is a flexible process that can be used on different kinds of tasks. This chapter helps you customize CPS to best fit the unique demands of a task. It helps you set the appropriate scope for CPS and select only those parts of the CPS framework that are appropriate. It also helps you plan how you will involve people and ready the context for best CPS application. We also provide tips for how to design your use of the process.

Chapter 12 : Applying CPS

CPS works best when you consider the entire system of people, methods, context, and content. The chapter demonstrates this point by providing you with case studies of how CPS has been used successfully to meet the needs of groups and organizations. It also provides you with specific tips and suggestions for getting the most from your use of CPS.

We have also included a comprehensive listing of the references cited throughout the book and some additional suggested resources you might acquire to learn more about the topics presented to improve your impact from using CPS.

We hope that you find the information and approach in this book informative, productive, and enjoyable. Please feel free to contact us to share your own experiences as you progress on your own journey with creative approaches to problem solving.

Scott, Brian, and Don

Acknowledgments

Many people have influenced our work in the field of creativity and Creative Problem Solving (CPS). Those who have studied and worked at the Center for Studies in Creativity (CSC), particularly Sidney Parnes, Ruth Noller, Angelo Biondi, Dorothy Hunter, Fern Innes, Grace Guzzetta, and the many who came after them, provided the context for our early interactions and learning. The founding scholars of our field, J. P. Guilford, E. Paul Torrance, Donald W. MacKinnon, John Gowan, Moe Stein, and others made many contributions to us and to our emerging field of inquiry. The faculty and many fine students we have had the honor to work with in many academic settings through the years helped us refine and develop our interest in learning, writing, researching, and teaching about creativity and creative problem solving.

Each of us has had numerous opportunities to work with many clients who helped us extend our learning and our service to the world outside the academic arena. Some of the key organizational clients who have helped us see the relevance of CPS to business and industry include Bill Lambert, Mary Wallgren, and Susan Ede of Procter and Gamble; Frank Milton and Trevor Davis from PricewaterhouseCoopers; Don Taylor, Chuck Brandt, and George Saltzman of Exxon; Tom Carter of ALCOA; Don Betty, Nancy Hann, and Mary Boulanger of Armstrong World Industries; Russ Ward and Christopher Goodrich from Datex-Ohmeda (now GE Healthcare); David Dunkleman of Weinberg Campus; Simon McMurtrie, Greg Dzuiba, Samantha Stead, Alf Tönnesson, David Thatcher, Jillian Bruhl, and Debbie Clark-Nilsson of International Masters Publishers; Rita Houlihan, Bruce Esposito, Ed Lynch, and Will Husta of IBM; Gideon Toeplitz of the Pittsburgh Symphony Orchestra; Suzanne Merrit of Polaroid; Aggi Heinz of Bertelsmann; Mike King and colleagues from Ogilvy & Mather; Allan Brooks, Andy Wilkins, John Rees, and Paul Wright from Bull Worldwide Information Systems; Peter Lyons, Charlie Prather, and Dick Comer of DuPont; and Stan Gryskiewicz, Anne Faber, and others at the Center for Creative Learning, Inc.

Some of our educational and academic clients in recent years have included Bill Littlejohn, Priscilla Wolfe, Bonnie Buddle, Jackie Pitman, Gary Collings, and the CPS team at Indiana State University; Carol Wittig and all the G/T (Gifted/Talented) and Ideas Specialists in the Williamsville Central Schools; Cindy Shepardson and Yvonne Saner in the Newark, New York, schools; Grover Young and others from the Holt, Michigan, schools; the CPS team from the Lakewood, Ohio, school district; Jennine Jackson, Marianne Solomon, and Kathi Hume from the Future Problem Solving Program; John Houtz, Giselle Esquivel, and Ed Selby at Fordham University; Pat Schoonover and her colleagues in OM (and now the Destination Imagination program); and Andi Williams, Jan Casner, Marion Canedo, Evie Andrews, and the late Leonard Molotsky from the National Inventive Thinking Association. These people helped us understand the crucial improvements that are necessary to keep CPS relevant and dynamic.

The many international scholars, practitioners, and clients with whom we have worked helped us understand the value and usefulness of CPS for other cultures, and in different ways. Marjorie Parker and Per GrohØlt were the first to invite us to Norway. Luc De Schryver brought us to Belgium and the Netherlands. Wayne Lewis helped us learn about the United Kingdom and France, and Göran Ekvall and Rolf Nilstam introduced us to Sweden. Bob Swartz, Agnes Chang, Dennis Sale, Norah Meier, and others asked us to help them work on attaining the goal of “thinking schools and a learning nation” in Singapore. Lilian Dabdoub has brought us into Mexico and Helena Gil de Costa into Portugal. Anke Theile brought us into Germany. Guido Prato-Previde and Roberta Prato-Previde brought us into Italy. Many friends and colleagues in Canada have contributed actively to advancing CPS across North America, including Diane Austin, Lenore Underhill, and others from the Cowichan School Division in British Columbia; Tom Hengen and others in Saskatchewan; Ken McCluskey, Sé O’Hagan, and Phil Baker in Manitoba, Canada; and Gretchen Bingham, Gwen Speranzini, and Barbara Babij in different parts of Ontario, Canada.

When it comes to the writing of this revision of our earlier book, the network of researchers and friends within the Creativity Research Unit, including Geir Kaufmann, and the network of Creative Problem Solving Group-certified professionals, such as Glenn Wilson, John Gaulin, Kate Stuart-Cox, Lary Faris, Doug Reid, and Andy Wilkins, have been invaluable. Other professionals with whom we have enjoyed our

colleagueship are Alex Britz, Tamyra Freeman, Alan Arnett, Jean-Marc le Tissier, Bill Shephard, and Maggie Kolkena. We particularly enjoyed the encouragement provided by Charlie Clark, one of Alex Osborn's colleagues. And now, for the third edition, even more researchers and practitioners have influenced our work.

Marves, Erik, Greg, Bill, Lee, and Kristin, as the core team at Creative Problem Solving Group, and others who support the team, and Carol, Carole, Pat, Ed, and Grover—the core team at the Center for Creative Learning—have worked tirelessly (and been very patient with us). Particular thanks go to Maarten Louwies for helping update the third edition of this book as part of his internship, and Hans Akkermans for helping us put the finishing touches on this edition.

From Scott: Don and Brian have been great friends and colleagues with whom to work on this challenging project. Marves, Kristin, and Erik and his wife, Krissy, have, as usual, done without me at home and enabled me to work late and on weekends (and put up with the occasional invasion of our family activities) in order to see this project through. Their love and acceptance is central to my life. To my Creator, I pray that this work can help release the creative human talent that You have given us.

From Brian: I have learned a great deal about my own creative process in collaborating with Scott and Don on this book. Thank you! I am indebted to Samantha for her keen insights, as well as the love and support she provides me every day. My hope is that this work helps people move toward God's intentions.

From Don: My long-standing collaboration with Scott and Brian has been, and continues to be, a source of energy, inspiration, and renewal. It is a joy to work together with colleagues who are also good friends! Judi's love and her tolerance for my eccentric working style are wonders for which I am always thankful. God works in powerful ways through human creativity, enabling faith and science to thrive together.

Creative Approaches to Problem Solving

Whether it is considered from the viewpoint of its effect on society, or as one of the expressions of the human spirit, creativity stands out as an activity to be studied, cherished, and cultivated.

—Silvano Arieti

The purpose of this chapter is to describe what we mean by “creative approaches to problem solving.” As a result of reading this chapter, you will be able to do the following:

1. Describe the four basic elements of the system for understanding creativity.
2. Explain what the terms *creativity*, *problem solving*, and *creative problem solving* mean and their implications for managing change.
3. Describe how creativity and problem solving relate to making change happen.

The person who follows the crowd will usually get no further than the crowd. The person who walks alone is likely to discover places no one has ever been before.

Creativity in living is not without its attendant difficulties. For peculiarity breeds contempt. And the unfortunate thing about being ahead of your time is that when people finally realize you were right, they'll say it was obvious all along.

You have two choices in life: You can dissolve into the mainstream, or you can be distinct. To be distinct, you must be different. To be different, you must be what no one else but you can be
.....

—Anonymous

The purpose of this chapter is to prepare you for using the information in this book to help you make decisions, solve problems, and use your creativity to change your world in the direction of your greatest aspirations.

Let's examine the core concepts behind *Creative Approaches to Problem Solving: A Framework for Innovation and Change*.

One of our intentions in writing this book is to explore with you a creativity method you can use to productively and proactively manage change and produce innovation. However, one of our assumptions is that you already have experience with managing change. Therefore, let's start with you and your own thoughts about the main concepts in this book.

Activity 1.1 Defining Creativity and Problem Solving

Take a minute and write down a few of your first impressions when you see or hear the word Creativity.

Now write down a few of the first impressions when you see or hear the words Problem Solving.

The purpose of Activity 1.1 is to help set the stage for understanding what we mean by creative approaches to problem solving. It asks you to identify and list your perceptions of the key words in our book title. Take a minute to complete the activity before continuing to read the chapter.

What do you notice about the two lists you created? When we do this exercise in our training courses and workshops, we get plenty of different responses for each word. However, we also find strong themes in people's responses, even when we involve people from several different cultures. Let's examine how people have responded to the activity and use these responses to examine each topic.

What Is Creativity?

Creativity is a distinguishing characteristic of human excellence in every area of behavior.

—E. Paul Torrance

Most people can readily come up with informal definitions of creativity. They often associate creativity with words such as *new, unusual, ideas, out of the ordinary, imagination, unique, exciting, wacky, open, fuzzy*, or

something radically different. It is common for them to relate creativity to the arts: composing or performing plays, making great sculpture, the paintings of the masters, writing great literature, composing and performing music, and the like. It's a word that often has a great deal of positive power and energy associated with it, within and across cultures.

On the other hand, it is unusual for people to associate creativity with words such as usefulness, value, and purposeful. When we probe further, we find that some people often perceive creativity as something not very worthwhile, and in some cases, even as something quite negative. We have identified three principal myths people hold about creativity. We call them the myths of mystery, magic, and madness.

Some people believe that creativity is something so mysterious it cannot be studied productively. They believe creativity comes from an external source over which the individual has no control. This becomes a problem when it inhibits or interferes with their desire or ability to make sense of their own creativity and how they might use it.

Other people believe that creativity is something that is magical, which only a few gifted people really have. This suggests that creativity is a trick that certain people know and if you talk about how the trick is done you will take away the "magic." If you hold this belief, you separate people into two groups: those who have it and those who do not. This myth also discourages people from discussing how they use their creativity or how they can nurture it in others.

A third common myth is that creativity is linked with madness. In other words, to be creative, you must be weird, strange, or abnormal. This suggests that creativity is unhealthy behavior, which should be avoided ([Figure 1.1](#)).

In the face of so many common myths and misconceptions, it is a wonder that creativity has been studied seriously at all. However, there is an alternative set of assumptions and beliefs that allow us to be more productive in learning about and developing creativity. Creativity is natural (present in everyone), healthy, enjoyable, important, and complex but understandable.

Although creativity is a complex and challenging concept, with no universally accepted definition, it is understandable. For more than 50 years, people have been studying, reading and writing about, theorizing about, and researching creativity. Many theories have been developed to

help us understand and organize the complex nature of creativity. Many research studies have established a body of evidence to guide us in understanding, recognizing, and nurturing creativity.

Rothenberg and Hausman (1976) support the importance of studying creativity. They stated,

The investigation of creativity is at the forefront of contemporary inquiry because it potentially sheds light on crucial areas in the specific fields of behavioral science and philosophy and, more deeply, because it concerns an issue related to our survival: our understanding and improvement of ourselves and the world at a time when conventional means of understanding and betterment seem outmoded and ineffective. (p. 5)

Creativity is a natural part of being human. It is not reserved for those people with some sort of special gift. This suggests that creativity exists in all people (at different levels and various styles). The challenge arises from learning how to understand and use the creativity you have. This belief is fundamental for those who are interested in identifying what creativity is and understanding how it can be developed.

Figure 1.1 A Common Perception of Creativity

SOURCE: Copyright © 2009. The Creative Problem Solving Group, Inc. Reprinted with permission.

Accessing and using creativity can release tension and help people lead healthy and more productive lives. Much of the popular creativity literature tends to focus on those stories of unusual artists or scientists who were highly creative and known for rather exotic or strange behavior. We often overlook creative individuals who lead “normal” lives. It can be easy to fall into the trap of believing that people need to display unusual behaviors in order to be creative. In the research conducted on creativity, there is no evidence to suggest that in order to be creative one must be sick, abnormal, or unhealthy. To the contrary, there is some evidence to suggest that learning how to understand and use creativity can be mentally and physically healthy.

Creativity is enjoyable in that using it brings about a sense of satisfaction, accomplishment, and reward. When you learn about and apply your creativity, it can provide you with a sense of peacefulness and joy. Creativity is also important in that the outcomes and consequences of using creativity have benefits for individuals, groups, and organizations. Creativity provides important benefits for all people in their personal life, as well as in their work, and enhances the quality of life for society as a whole.

We are not the first authors to attempt to define creativity. Previous scholars have collected and synthesized dozens, and even hundreds, of different definitions offered by various writers and thinkers (e.g., Treffinger, 1996). For example, Grysiewicz (1987) defined creativity as novel associations that are useful. This definition came as a result of interviews and analysis of stories of creative performance with approximately 400 managers in organizations. What we like about this definition is that it is simple and has a built-in tension between something being novel and useful. The novelty part of the definition appears to fit well with most people’s perceptions of creativity. However, the usefulness part of the definition often stimulates questions in people’s minds about whether something needs to be useful in order to be creative. It also raises questions in general about who determines if something is novel or useful, and therefore, who determines if creativity is present or not.

Ruth Noller, Distinguished Service Professor Emeritus of Creative Studies at Buffalo State College, developed a symbolic equation for creativity. She suggested that creativity is a function of an interpersonal attitude toward the beneficial and positive use of creativity in combination with three factors: knowledge, imagination, and evaluation (see [Figure 1.2](#)).

Visit <https://ebookmass.com> today to explore

a vast collection of ebooks across various genres, available in popular formats like PDF, EPUB, and MOBI, fully compatible with all devices. Enjoy a seamless reading experience and effortlessly download high-quality materials in just a few simple steps. Plus, don't miss out on exciting offers that let you access a wealth of knowledge at the best prices!

Exploring the Variety of Random Documents with Different Content

Nyt lopetti hän lukemisensa ja vilkasi kysyvästi noihin toisiin.

Oli tultu kohtaan, joka sieti tarkkaa punnitsemista. Mikkel-veli katseli suoraan eteensä; hänen silmissään oli epäilyksen ilme, hänen lempeät kasvonsa olivat sangen vakavat.

Isä puisteli hiljalleen päätään.

"Ne ovat kovia sanoja", lausui hän.

Hans Nielsen nyökkäsi päätään.

"Siinä on Jumalan oma tuomio vääristä ja farisealaisista Jumalan sanan julistajista", vastasi hän.

Nyt puhui veli Mikkel Nielsen.

"Juuri niin on asianlaita", sanoi hän, "ja sen kaikki ymmärtävät, että sinä vastustat sekä pappi Seebergiä että sitä kuollutta kristillisyyttä, jota kirkoissa julistetaan. Mutta mahtaneeko sinun, oppimattoman miehen, asiana olla niin ankarasti hätyyttää oppineita; siitä seuraa vaan se, että he vainoovat sinua ja tekevät sinulle kaikkea vahinkoa, minkä voivat. Siten on tätä ennen tapahtunut, siten tulee kaiketi nytkin käymään."

"Aivan niin käykin", sanoi isä.

Hans Nielsen Hauge katseli isäänsä ja veljeään.

Sitten sanoi hän iloisesti hymyillen.

"Sellaista täytyy olla valmis kärsimään, jos tahtoo palvella Jumalaa täällä maailmassa. Niin on tapahtunut ennenkin; enhän voi odottaa, että minulle tapahtuisi toisin."

Hän istui paikallaan varsin levollisena.

Tuli hetkeksi hiljaisuus. Isä istui kauan ja tuijotti eteensä. Sitten sanoi hän sävyisästi:

"Ei — tosiaankaan ei ole muuta odotettavissa." Ja hän huokasi syvään.

Sitten sanoi Mikkeli-veli:

"Sinä joudut vankilaan, Hans!"

Hans katsoi suoraan veljeään.

"Niin tapahtukoon. Kristuksen opetuslapset joutuivat myöskin vankilaan. He kuolivat Jumalan tähden!"

Mikkeli Nielsen Hauge nyökkäsi.

"Niinpä niin", sanoi hän, "mutta millä tavalla luulet saavasi toimeen sen, mitä aiot, kun istut vankilassa etkä saa kenenkään kanssa puhua, etkä kenellekään kirjoittaa?"

Hansin kirkkaat, ymmärtäväiset silmät tarkkasivat kysyvästi veljeä.

Hans Nielsen Hauge oli vaiti.

Tämäpä oli väite, jota hän ei ollut ajatellutkaan.

"Eikä kirja siitä tule huonommaksi, jos pyyhitkin siitä pois nuo kovat sanat pappeja vastaan", lisäsi Mikkeli.

Hans Nielsen istui epäröivänä.

"Ehkäpä", sanoi hän vihdoin ja alkoi selailla kirjoittamiensa papereita.

Sitten hän taasen vaiken.

Hiki nousi hänen otsalleen.

Tulisiko hänen, oman itsensä vuoksi ja helpottaakseen työtään, pyyhkiä siitä se, mikä on täyttä ja surullista totta? Tulisiko hänen jättää sillensä se, että papit olivat väärentäneet ja kieltäneet kristillisyyden sisimmän ytimen?

Tahi ehkäpä *hän* ei ollutkaan kutsuttu tuomitsemaan niitä, jotka Jumalan asettama hallitus oli pannut opettamaan Jumalan sanaa maailmassa?

Hän pyyhki hien otsaltaan.

"Ehkäpä", sanoi hän. Ja vähän ajan kuluttua lisäsi hän:

"Saampa miettiä tätä seikkaa!"

Ja nuo kolme miestä harkitsivat kirjoitusta päivän mittaan tunnin toisensa jälkeen.

— — —

Hans Nielsen Haugelta meni neljätoista päivää ennenkuin hän tuli tästä kohdasta lopulliseen päätökseen. Mutta kun hän vihdoinkin oli tehnyt ratkaisunsa monen valvotun yön taistelun jälkeen, silloin olikin hänessä vakaantunut se päätös, että kaikki saisi jäädä sellaiseksi kuin hän ensin oli kirjoittanut.

"Ethän ole mitään pyyhkinyt?" kysäsi veli häneltä melkein pä hämmästyneenä.

"En", vastasi Hans Hauge. "Se, mitä kirjoitin, oli vuodatettu sydämestäni ja se oli minun syvintä vakaumustani; sen vuoksi saapi se olla semmoisenaan. Tiedäthän ettei ole hyvä tehdä omaatuntoaan vastaan."

"Tee kuten tahdot", sanoi veli vakavana. "Mutta saatpa sitten myös olla valmis vastaanottamaan yhtä ja toista."

"Olenpa kylläkin valmis", vastasi Hans Hauge ja ojensi kätensä veljelleen. "Ja luulenpa, että tekisit kuten minä, jos olisit minun sijassani."

Silloinpa Mikkel Hauge hymyili.

"Voisipa tosiaankin niin olla", sanoi hän.

* * * * *

Oli kaunis kesäpäivä ennen juhannusta. Tunen pitäjän ja Kristianian kaupungin välisellä tiellä asteli yksinäinen vaeltaja. Hän oli talonpojan puvussa, kädessä oli sauva ja laukku selässä.

Hän käveli nopeasti, tuo muutaman vuoden yli kahdenkymmenen vanha mies. Toisinaan asettui hän lepäämään tien vierustalle, sitten hän taas asteli aika vauhtia.

Kulkija oli Hans Nielsen Hauge, joka oli matkalla pääkaupunkiin, saadakseen kirjansa painetuksi.

Kotoa pääseminen oli ottanut kovalle. Isä oli pyytänyt hänen tarkoin miettimään asiaa ja äiti oli itkenyt; mutta Hans Hauge oli ollut jäykkä.

"Tulee kuulla enemmän Jumalaa kuin ihmisiä", oli hän sanonut.

"Mene sitten Jumalan nimeen", oli isä sanonut. Ja äiti oli pannut eväät laukkuun sen enempiä vastaväitteitä tekemättä. Mutta kun hän oli saapunut portille ja oli sitä juuri aukasemassa, oli Anne-sisar tullut juosten hänen jälkeensä. Hän oli tarttunut Hansin käteen, katsonut myötämielisenä ja kalpeakasvoisena häntä silmiin.

"Jumala olkoon kanssasi, Hans!" oli hän sanonut. "Minä rukoilen joka ilta että sinulle kävisi hyvin."

Ja siitä oli hänen sielunsa saanut erikoista lohdutusta.

Sen vuoksi olivat tien varrella olevat ihmiset hänen ohi kulkiessaan kuulleet laulua; hän oli laulanut ollessaan iloisella mielellä; ja murheellisena ollessaan oli hän laulanut saadakseen mielensä iloiseksi.

— — —

Kello oli noin viiden paikoilla iltapäivällä. Hans Hauge oli kahdentoista aikana lähtenyt kotoa ja oli nyt ehtinyt parin penikulman päähän. Oli aika ruveta syömään ja hän tunsu, että oli tullut nälkä.

Hän istui maantien vieressä olevalle kivelle, otti laukun selästään ja kaivoi ruuan esille.

Avattuaan laukun oli kuin hän olisi saanut salaman iskun. Kirjan käsikirjoitus, joka oli ylinnä laukussa, omassa osastossaan, oli poissa.

Tulikuumana kiireestä kantapäähän etsi hän tarkoin koko laukun, mutta ei löytänyt mitään. Käsikirjoitus oli kuin olikin hukassa.

Hän tunsu kurkussaan kuin tulpan. Hän pani laukun taas selkäänsä ja lähti astumaan, niin väsyneenä ja nälkäisenä kuin hän olikin, takaisinpäin koko neljännespenikulman, tarkoin etsiskellen.

Mutta hän ei löytänyt mitään.

Sitten istui hän pahoilla mielin ja mietiskellen tiepuoleen lepäämään.

Oliko tämä tapaus Jumalan viittaus? Olivatko ne, jotka olivat varottaneet häntä hyökkäämästä pappien kimppuun, kuitenkin olleet oikeassa? Tahtoiko Jumala tällä tavalla estää häntä ryhtymästä toimeensa?

Hän istui kauan tätä miettien. Hänestä tuntui kovalta, että tämä hänen pitkällinen työnsä nyt oli mennyt hukkaan ja mitättömäksi; tämä työ, joka oli tuottanut hänelle niin monta sielun tuskaa ja niin monta valvottua yötä. Mutta nöyrä kun hän oli, taipui hänen tahtonsa siihen, mitä oli tapahtunut, ja hän otti asian Jumalan armollisena sallimuksena, jonka tarkoituksen hän tahtoi koettaa ymmärtää.

Näiden ajatusten lohduttamana päätti hän sitten keskeyttää matkansa.

Hän otti taas eväslaukkunsa esille levollisena ja rauhallisena.

Lopetettuaan ateriansa, lähti hän sivutietä erääseen taloon, jonka omistajan hän tunsi; hänellä ei ollut halua tulla kotiin samana päivänä, ja hän oli sitä paitsi sangen väsynyt pari kolme penikulmaa käveltyään.

Talon isäntä oli kotona ja otti hänet hyvin vastaan. He joutuivat puheisiin hengellisistä asioista ja siten päivä kului iltaan.

Juuri kun he asettuivat syömään illallista, ajoi joku tuntematon mies taloon ja pyysi yösijaa.

"Saathan sen", sanoi isäntä.

Ja mies riisui hevosensa.

Kun hevonen oli saatu talliin ja miehen matkatavarat tuotu tupaan, kutsuttiin vieraskin syömään illallista isännän ja Hans Nielsen Haugen kanssa, joiden ateria oli jäänyt kesken.

Hän kiitti kutsusta ja pani eväspussinsa syrjään.

Mutta ennenkuin hän istui pöytään, aukasi hän eväspussinsa ja otti sieltä esille jotakin.

"Tämän minä löysin tieltä, noin puoli penikulmaa täältä", sanoi hän ja pani tukun papereita sivulla olevan astiakaapin päälle.

Paikallaan istuessaan Hans Nielsen Hauge sävähti. Hän kalpeni huomattavasti ja punastui sitten.

"Minäpä olen juuri kadottanut eräitä papereita", sanoi hän.

Vieras ojensi hänelle paperipinkan.

"Sepä olisi kummallista", sanoi hän.

Hans Nielsen Hauge aukaisi ja luki. — Siinäpä oli hänen oma käsikirjoituksensa.

Hän jäi aivan hiljaa istumaan ja katseli alaspäin.

"Minun nämä tosiaan ovat", sanoi hän hiljaisesti.

Sekä talon isäntä että tuo vieras ihmettelivät. Heidän kummankin mielestä tämä oli ihmeellinen sattuma. Silloin katsoi Hans Nielsen heihin vakavasti.

"Minusta se on Jumalan ihme", sanoi hän. "En uskonut näitä papereita enää ikinä näkeväni."

"Kutsu tapahtumaa miksi tahdot", sanoi vieras; "ihmeellistä se kaikessa tapauksessa oli!"

Ja hilpeän mielialan vallitessa jatkettiin illallisen syöntiä. Mutta kun Hans Nielsen Hauge illalla oli mennyt vuoteeseensa ja hänen laukussaan olivat nuo kalliit paperit, ei hän moneen tuntiin saanut unta. Ajatukset palasivat aina vaan tuohon, näitä papereita kohdanneeseen tapaukseen.

Tämähän oli aivan kuin Jumala erityisesti olisi tarttunut asiaan. Eikö ollut kuin olisi Hän erittäin silmiin pistävällä tavalla antanut viittauksen siitä, että hänen tulisi pysyä aikomuksessaan, kaikesta huolimatta.

Kun hän, lämpimästi rukoiltuaan Jumalalta voimaa seurata ja saattaa loppuun kutsumuksensa, vihdoin asettautui nukkumaan, vallitsi rauha hänen sielussaan, ja hän oli tehnyt varman päätöksen

että tämän käsikirjoituksen hän painattaisi, vaikkapa se maksaisi hänelle kaikki ne kolmesataa taalaria, mitkä hän vuosien kuluessa ahkeruudellaan ja työteliäisyydellään oli säästänyt.

Seuraavana aamuna nousi hän aikaisin ylös, otti jäähyväiset isäntäväeltä ja lähti iloisin mielin astelemaan edelleen Kristianiaa kohden.

Päivä oli kaunis ja auringonpaisteinen ja sää leuto. Hauge tunsu erikoista iloa luonnossa ja erikoista onnea sydämessään, siinä yksin tomuista maantietä kulkiessaan. Hänessä nousi halu kiittää Jumalaa ja rukoilla hänen siunaustaan matkalleen, ja ennenkuin hän itse tiesikään, oli hän seisahtunut, pannut kätensä ristiin ja rukoili nyt kuuluvalla äänellä. Hän oli niin kiintynyt rukoukseensa, ettei hän huomannut, että muuan mies — matkamies, kuten hän itsekin — tuli kävellen ja seisahtui nyt kuulemaan ja katselemaan. Ihminen, joka seisoi keskellä yleistä maantietä ja rukoili kädet ristissä yksin, oli sekä tavaton että kummallinen nähtävyys.

Kun Hauge vihdoinkin lankesi polvilleen, meni vieras kulkija hänen luokseen ja pani kätensä hänen käsivarrelleen. "Oletko sairas?" kysyi hän.

Hauge, joka oli tullut aivan yllätetyksi, keskeytti rukouksensa ja nousi seisomaan.

"En", sanoi hän hymyillen. "Ruumiini on aivan terve; mutta sielu kyllä tarvitsisi parantelemista yhdestä jos toisestakin."

"Sen kyllä huomaan", vastasi vieras. Hän nähtävästi uskoi, että hän oli tekemisissä mielipuolen miehen kanssa.

"Ehkäpä käy sinun niin kuin minun", sanoi Hauge rohkeasti, "että nimittäin tunnet olevasi sairas Jumalan edessä?"

Mies ei vastannut. He menivät hitaasti eteenpäin.

"Olisipa aika sinunkin ruveta rukoilemaan", lisäsi Hauge. "Ei kukaan tiedä milloin hänen aikansa loppuu, ja silloin se on myöhäistä."

Mies pudisti päätään.

"Ei sinun pitäisi tällä tavalla yksin kuljeskella tiellä", sanoi hän, "sairas kun olet."

"Enhän minä yksin kuljeskele", sanoi Hauge, "Jumala on kanssani."

Toinen katseli Haugea ja puisteli taaskin päätään.

"Sinähän olet järjiltäsi", vastasi hän.

Silloin vaikeni Hauge ja hetken aikaa kulkivat he ääneti tietä edelleen.

Vihdoin seisahtui Hauge.

"Sinä olet ehkä tästä pitäjästä?" kysyi hän mieheltä.

"Olen kyllä."

"Olet ehkä talonpoika?" — Hauge puhui kuin välinpitämättömästi.

"Olen niinkin."

"Sinä, kuten minäkin", sanoi Hauge.

Vieras katseli häntä, mutta ei sanonut mitään. He kulkivat taasen vaiti eteenpäin.

"Sinulla on ehkä talokin?" kysäsi Hauge taaskin.

"On minulla."

Vastaus tuli varmasti ja lyhyesti.

"Onpa sinulla sitten paljon huolehtimista."

Vieras katseli Haugea.

"Niinpä onkin", sanoi hän.

"Laiho on aika hyvää tänä vuonna", jatkoi Hauge. "Se, jolla on paljon rukiita kylvössä, saa oivallisen sadon."

"Eipä se huonolta näytä." Ja taaskin vieras katseli Haugea.

"Rehun saanti on ainakin varma tänä vuonna", sanoi Hauge. "Sitä saadaan sekä paljon että hyvää. Mutta lienee viisainta korjata se nyt. Luulenpa, että kohdakkoin tulee sade."

"Olenpa siten jo tehnyt", sanoi vieras. "Apilas vaatii hyvän kuivattamisen", lisäsi hän vielä.

Hauge nyökäytti päätään.

"Ei pitäisi kenenkään kylvää apilasta yksin", sanoi hän. "Timotei ja apilas yhdessä antavat paremman sadon. Ja tavallisesti saa enemmän maitoakin sekaheinillä syöttäen."

Vieras katseli Haugea ihmetellen.

"Vai niin luulet?" kyseli vieras.

"Olenpa siitä varmakin", sanoi Hauge. "Sen olen kokenut jo usean vuoden aikana."

Vieras mies vaikenä ja ajatteli. Tämähän oli ihmeellinen mies! Joku hetken sitten käyttäytyi hän kuin mielipuoli ja nyt puhuu hän viisaammin kuin monet muut yleensä.

Keskustelu yhä vilkastui; se koski talonpojan kaikkia vaikeuksia, kaikkia hänen raskaita toimiaan ja työtään, ja Hans Nielsen Hauge osasi sekä puhua kaikesta tuosta että antaa hyviä neuvoja.

"Kyllä se käy, kunhan vaan pitää hyvää huolta kaikesta" sanoi hän vihdoinkin. "Se on vaan ikävää, että juuri kun ihminen on huomannut ja saanut kaikki luonnistumaan, tulee kuolema — ja silloin ei ihmisellä ole mitään iloa kaikesta tuosta."

Talonpoika seisahtui ja katseli häntä. Hänen kasvoilleen nousi omituinen levoton ja kummasteleva ilme, mutta hän ei sanonut mitään, vaan käveli eteenpäin.

Hauge käveli hänen sivullaan ja oli hänkin vaiti. Sitten kävelivät he monta minuuttia.

Sitten Hauge sanoi:

"Ja silloin voi ainoastaan yksi asia auttaa."

Talonpoika seisahtui ja katsoi häneen kysyvästi.

"Se riippuu siitä, onko ihminen työskennellyt sielussaankin samalla tavalla, peratakseen sen kivistä ja rikkaruohoista kuin peltonsakin. Muutoin jokainen tietää mihinpäin on menossa."

Talonpoika loi silmänsä alas.

"Sinäpä jotakin sanot", virkkoi hän.

"Muuten kaikesta seuraa vaan surkeutta", lisäsi Hauge. "Jos sielussa saa versoa kaikki paha, niin elonkorjuun tullen ovat seuraukset huonot."

He kävelivät yhä eteenpäin.

Talonpoika kulki vaiteliaana.

Hetkisen kuluttua hän seisahtui.

"Pelkäänpä, että on rikkaruohoa jokaisessa", sanoi hän vilkaisten Haugeen.

"Onpa niinkin", sanoi Hauge.

"On mahdotonta saada sitä pois", sanoi talonpoika ja tuijotti eteensä.

"Tahtoisitko siis saada sen pois, jos voisit?" kysyi hän.

"Kukapa sitä ei tahtois?" vastasi hän. "Mutta sehän on mahdotonta — ainakin minulle."

Hän käveli eteenpäin ja katseli ajatuksiinsa vaipuneena eteensä.

Hauge kulki mukana. Hänen kasvonsa loistivat ilosta hänen siinä kulkiessaan hiljaisesti hymyillen.

"Sinun pitäisi saada apua", sanoi hän.

Talonpoika hymyili väkinäisesti.

"Apuako!" huudahti hän. "Eihän suinkaan sellaiseen ole saatavissa apua!"

Hauge käveli hänen sivullaan.

"Minullapa on ystävä, jolla on paljon valtaa", sanoi hän; "ehkäpä hän tietäisi neuvon!"

Talonpoika seisahtui taaskin ja katseli Haugea.

"Jumala", sanoi Hauge, jonka siniset silmät kirkastuivat.

Silloinpa talonpoika katsoi alaspäin.

"Vai niin", sanoi hän. "Se mies on sangen kaukana."

Haugen katse lämpeni, hän laski kätensä talonpojan käsivarrelle.

"Eipä niinkään", sanoi hän ja hänen äänessään oli voimaa. "Minä uskon että hän on aivan lähellä!"

Talonpoika kohotti katseensa.

"Mistä sinä sen voit uskoa?" kysyi hän.

"Siitäpä vaan, että tunnen itseni sanomattoman onnelliseksi, ja niin kaiketi on sinunkin laitasi?"

Talonpojan suupielissä väreili hänen siinä seisoessaan.

"En", sanoi hän. "Sielussani tuntuu vaan kipua."

Hans Nielsen Hauge nyökkäsi päällään.

"Niin pitää asianlaidan ollakin. Jumalamme on ruvennut kyntämään sieluasi. Samoin tapahtui minullekin. Oli vaikea taistelu saada sielu kynnetyksi ja kivet sekä rikkaruohot pois kitketyksi; mutta kun sitten Jumala sai kylvetyksi ja kylvö rupesi orastamaan — kunpa tietäisit, minkä ilon se tuotti."

Hans piteli häntä kädestä ja katsoi häntä silmiin.

Toinen katseli alas ja vapautui hiljalleen Haugen kädenpuristuksesta.

"Saatpa nyt jättää minut", sanoi hän. "Minä en enää puhu mitään."

Hän lähti kulkemaan eteenpäin. Hänen kasvonsa olivat mielenliikutuksesta kalpeat.

Hans Nielsen Hauge seurasi vaiti ollen; vierettäin he astelivat edelleen päivänpaisteessa.

Vähän ajan kuluttua seisahtui talonpoika eräälle portille.

"Tähän minä menen", sanoi hän.

"Vai niin", sanoi Hauge. "Tämä on kaikei sinun talosi?"

"Niin on", sanoi talonpoika ja katseli talon rakennuksiin päin.

"Sepä on kaunis talo", sanoi Hauge. "Sen omistaja tulee hyvin toimeen."

"No, jotakuinkin", vastasi talonpoika. Hän oli kädellään jo tarttunut portin hakaseen lähteäkseen.

Silloin meni Hans Nielsen Hauge suoraan hänen luokseen ja ojensi hänelle kätensä.

"Hyvästi, siis!" sanoi hän.

"Hyvästi!" sanoi mies. "Ehkäpä vielä tavataan."

"Jumala suokoon, että tapaisimme toisemme, kun hän kutsuu meidät täältä", sanoi Hauge. "Silloinpa olisimme me kumpikin iloiset."

Hän kääntyi mennäkseen.

Silloinpa talonpoika hellitti hakasen ja tuli Haugea kohden.

"Mitä tulee minun tehdä siihen päästäkseni?" kysyi hän.

Silloinpa Hauge hymyili.

Hän pani kätensä talonpojan käsivarrelle ja sanoi:

"Tulehan nyt, niin saamme miettiä keinoa siihen."

He menivät yhdessä eteenpäin. Talonpoika kyseli ja Hauge vastaili, ja mitä pitemmälle he kävelivät, sitä innokkaammaksi kävi keskustelu; talon toisensa jälkeen he sivuuttivat sitä huomaamattaankaan; yhä valoisammaksi kävi tuntemattoman talonpojan kasvojen ilme. Hän oli tavannut maailman ihmeellisimmän

miehen ja oli saanut tuulahduksen sellaisesta ilosta, jota hän ei aikaisemmin ollut tuntenut, eikä hän aikaisemmin ollut tietänyt sellaista iloa maailmassa löytyvänkään.

Vihdoinkin, kauan puheltuaan, olivat he puhelleet loppuun saakka ja kävelivät hetkisen aivan vaiti.

Silloinpa talonpoika säpsähti.

"No jopa nyt jotakin!" sanoi hän ja katseli ympärilleen. Hän oli kävellyt koko penikulman kotoaan.

Silloin hymähteli Hans Nielsen Hauge.

"Tuostapa näemme", sanoi hän. "Siten käy, kun joutuu tekemisiin Jumalan kanssa."

Sitten he erosivat ja Haugen täytyi luvata käydä talossa takaisin tullessaan.

"Saampa sitten nähdä, miten pitkälle olet päässyt kyntämisessä ja kivien raivaamisessa", sanoi hän leikkisästi. "Ehkäpä minulla sitten on mukanani kylvöä varten jyviäkin."

Ja nämä kaksi pienviljelijää lähtivät kumpikin omaa tietänsä.

* * * * *

Tuolla kulkee mies laukku selässä Egeberg-tietä Kristianiaa kohden. Hän seisahtuu äkkiä ja katselee epäröiden kaupunkia; sitten hän taas lähtee kulkemaan.

Kulkija on Hans Nielsen Hauge.

Tämä rohkea talonpoika, joka eilen, täynnä uskoa ja luottamusta Jumalaan ja omaan oikeaan asiaansa, oli julistanut Jumalan sanaa muille, oli tänään suurimmassa sielun hädässä. Nähdessään kaupungin monine rakennuksineen ja torneineen oli hänet vallannut selittämätön kauhu! Mitä oli hänellä, tuntemattomalla talonpoikaispojalla, tekemistä tuolla maan suurten ja voimallisten keskellä? Mitäpä voisi hän yleensä saada aikaan, ja miten saisi hän aikaan sen, mitä halusi?

Ehkäpä kirjanpainaja, nähtyään hänen käsikirjoituksensa, kieltäytyisi sitä painattamasta, esivaltaa peljäten. Ehkäpä hän ilmiantaisi hänet piispalle ja sitten hänet vangittaisiin eikä hän saisi mitään toimeen. Hänelle tulisi käymään aivan niin kuin hänen veljensä oli ennustanut!

Hans Hauge oli ponnistellut tällaisia ajatuksia vastaan.

Eikö Jumala ollut selvästi osottanut, että hänen kirjansa olisi painatettava? Ja eikö hän juhlallisesti ollut luvannut itselleen, että hän tulisi uhraamaan kaikki seuratakseen tätä Jumalan selvää sormenosotusta? Tapahtukoon siis mitä hyvänsä; hänen olisi kärsittävä, mitä Jumala hänen kannettavakseen panisi.

Tämän päätöksen lohduttamana oli hän kulkenut eteenpäin; mutta pian tulivat nuo kiusaavat ajatukset uudestaan toisessa muodossa.

Hänestä tuntui kuin olisi sisällinen ääni kysynyt:

"Mitä sinulla on tekemistä kirjoittamisen, rankaisemisen ja muitten opettamisen kanssa?"

"Jumalan sana käskee siihen", vastasi hän itselleen.

"Niin, opeta siis hiljaisuudessa — muusta ei ole mitään hyötyä", sanoi sisäinen ääni hänessä.

"Ei mitään hyötyä, ei mitään hyötyä", lausui hän uudelleen sisällisesti.

Suuri raskasmielisyys ja väsymys valtasi hänet. Hän kulki kuin unessa. Ja äkkiä hänen sieluunsa meni kuin kuolon tuska. Ehkäpä koko meidän elämämme on vaan uni! Ehkä on valhetta ja ihmisten keksintöä kaikki, mitä Jumalan sana opettaa. Ehkäpä ihmisellä ei olekaan kuolematonta sielua, vaan on hän kuin eläinkin maan päällä, hän elää kuin eläin ja kuolee kuin eläin ja pyyhitään pois ikuisiksi ajoiksi! Ei ole ehkä helvettiä, ei ikuista autuutta! On vaan elettävä ja nautittava täällä maan päällä. Sitten on kaikki lopussa, lopussa.

Hans Nielsen Hauge hikoili tuskan hikeä, tietä kulkiessaan. Puut ja rakennukset olivat kuin pitkänä kujana hänen silmissään ja ehtimiseen oli hän takanaan kuulevinaan kolkon äänen, joka kaukaa huusi:

"Käänny takaisin ja mene kotiin!"

Äärimmäisessä hädässään huusi hän kovalla äänellä:

"Mene pois minun tyköäni, saatana! Auta minua Herra Jumala!" Sitten tuupertui hän lopen väsyneenä tien varrella olevalle kivelle ja jäi siihen pitkäksi aikaa istumaan.

Kun hän siitä nousi, oli hänen henkensä voittanut. Hän tunsu mielensä levolliseksi — se oli hiljaista harkittua lepoa aivan kuin olisi hän tehnyt tilin elämän kanssa ja valmistautuisi kuolemaan.

Uskoen tehtävänsä meni hän nyt rohkeasti tuohon tuntemattomaan kaupunkiin ja kysyi ensimmäiseltä vastaantulvalta, missä kirjapaino oli.

No, olihan se Raatihuoneen kadun varrella, aivan yliopiston kirjastorakennuksen ja hotelli d'Angleterren vieressä.

Hauge kyseli tavan takaa, päämääräänsä päästäkseen, ja pian seiso i hän, sydämen kuuluvasti pamppaillessa, Raatihuoneen kadun varrella olevan Jens Örbeck Bergin kirjapainon ulkopuolella.

Hän tarttui varovasti oven ripaan ja astui sisälle.

"Hyvää päivää ja Jumalan rauhaa!" sanoi hän melkein vapisevin äänin.

Kirjanpainaja Berg, joka itse oli saapuvilla, seiso i pöydän ääressä, joka oli Raatihuoneen kadulle päin olevan ikkunan vieressä ja selaili joitakin papereita.

Hän katseli silmälasiansa yli Haugea.

"Ei", vastasi hän. Hän oli heti havainnut, että tulija oli talonpoika; ne tulivat usein tuoden lauluja ja muutakin painettaviksi, mutta niillä ei koskaan ollut millä maksaa.

Kirjanpainajan terävä vastaus vaikutti Haugeen kuin isku vasten suuta. Hän jäi seisomaan oven suuhun aivan puhumattomana. Hän katseli ujosti ympärilleen ja oli vaiti. Kirjanpainaja Berg katsahti taasen tuohon nuoreen talonpoikaan.

"Emme me painata sellaista", sanoi hän. "Eikä minulla muuten ole aikaakaan sinun kanssasi enää puhella."

Hän kokosi paperinsa, pisti ne taskuunsa ja meni ulos.

Hauge jäi vielä seisomaan nuorten miesten keskelle, jotka seisoivat ja latoivat käsikirjoituksia, jokainen kirjasinlaatikkonsa ääressä.

Ei siinä paljonkaan puhuttu. Nuorukaiset vilkasivat häneen tavan takaa ja hymyilivät.

Kun Hauge oli vähäisen päässyt entiselleen, otti hän esiin kirjoituksensa.

Lähinnä oleva nuorukainen katseli kirjoituksia kauempaa.

"Sinulla taitaa olla viisuja?" kysäsi hän sitten.

Hans Hauge puisteli päätään.

"Eivät ne sellaisia ole", vastasi hän.

Nuorukainen tuli latomalaatikoiltaan hitaasti laahustaen Hauge luokseen.

"Saanko katsoa", sanoi hän.

Hauge antoi hänelle kirjoituksensa.

Nuorukainen luki päällekirjoituksen:

"Mietelmiä maailman huonoudesta, laatinut 5 luvuksi ja lyhyesti kirjoittanut vähän kokenut ja vähän kirjanoppinut nuorukainen Hans Nielsen Hauge Rolfsöstä Tunen pitäjästä."

Nuorukainen luki tämän puoliääneen.

"Tämä taitaa olla hauska kertomus tahi rakkausjuttu", sanoi hän.

Hans Hauge punastui mielipahasta.

"Saatpa uskoa että se on hauska juttu", sanoi hän.

"Mutta rakkauskirja se tavallaan voi olla."

Nuorukainen rupesi selailemaan. Hän luki sieltä ja täältä. Mutta sitten hän lopetti ja ojensi käsikirjoituksen takaisin Haugelle.

"Tämähän on jumalinen kirja", sanoi hän. "Sitä ei kannata painattaa.

Eihän kukaan sellaista osta."

Haugen siniset silmät välähtivät.

"Luulin eläväni kristityn kansan keskellä", sanoi hän ja hänen äänessään oli omituinen sointu, jonka kaikkien täytyi huomata ja ymmärtää.

Kirjanpainaja-nuorukainen hymyili.

"No niin, sinä olet nyt kirjapainossa", vastasi hän.

"Niinpä olenkin", vastasi Hauge, "ja juuri täällä kaiketi on saatavissa apua Jumalan sanan levittämiseksi!"

Hän oli pannut käsikirjoituksensa taskuunsa.

Latoja ei vastannut heti. Hän katseli toisia, jotka hymyilivät.

"Täytyyhän jokaisen elää", vastasi hän. "Eihän voi painattaa sellaista, jota ei kukaan osta."

Hauge oli lämmennyt.

"Aivan niin, sinä olet oikeassa", sanoi hän. "Täytyy kunkin elää. Ja johtuupa suuri edesvastuu painattaa sellaista, joka houkuttelee kansaa hukkaamaan sekä sielunsa että ruumiinsa ja unhottamaan, että löytyy sellaistaikin, jota kutsutaan ijankaikkiseksi elämäksi — tahi ijankaikkiseksi kuolemaksi. On synti ja häpeä, että sellaista painetaan ja myydään."

Ei kukaan vastannut. Latojat seisoivat latomalaatikkojensa luona ja tekivät työtään.

Mutta vähän ajan kuluttua sanoi se latoja, joka oli puhunut Haugen kanssa:

"Etpä sinä näytä olevan pelkuri."

Hän ei katsonut Haugeen.

Hauge seiso nyt levollisena. Oli kuin kaikki epäily ja pelko olisi poispyyhitty.

"En ole", sanoi hän. "Sen, joka tekee oikein, ei tarvitse mitään peljätä. Muuten minulla on se, joka auttaa, jos hätä tulisi."

Nuorukainen katsoi häneen.

"Vai niin, kuka se on?" kysäsi hän. Häneen pälkähti ajatus, että Hauge ehkä oli jonkun Kristianian mahtavan herran lampuoti.

"Jumala", vastasi Hans Nielsen Hauge värähtämättä ja silmiään nuorukaisesta kääntämättä.

Tämä tuli omituisen näköiseksi kuultuaan Haugen sanat.

Hän yritti hymyillä.

"Eihän se ole huono ystävä", sanoi hän.

"Eipä ole", vastasi Hauge. "Se mies olisi hyvä olemaan ystäväenä yhdelle ja toisellekin."

He katselivat toisiaan, eikä kukaan vastannut.

Sitten sanoi vihdoinkin se, joka seisoj lähimpänä:

"Saatpa tulla huomenna puhumaan kirjanpainajan itsensä kanssa; häntä ei voi enää tänään tavata."

"Aivan siten on Jumalammekin laita", vastasi Hauge. "Voipa tulla se päivä, jolloin hän ei ole tavattavissa. On parasta pitää varansa."

Sen sanottuaan hän lähti.

"Sepä oli kummallinen mies", sanoi latoja toisille.

Toiset hymyilivät.

— — —

Seuraavan päivän aamuna ennenkuin kirjanpainaja Jens Örbeck Berg vielä oli tullut konttoriinsa, tuli Hans Nielsen Hauge takaisin.

"Ei ole", vastasi pari latojaa hänen kysymykseensä. "Saatpa tulla takaisin illalla. Mestari ei ole tänään päivällä tavattavissa."

Hauge meni.

Illan suussa tuli hän kolmannen kerran.

Silloin oli latomossa vaan yksi ainoa nuorukainen, sama, jonka kanssa hän oli eilen puhunut.

"Eipä olisi hyvä, jos Jumala olisi niin vaikeasti tavattavissa kuin kirjapainon mestari täällä", sanoi Hauge.

Nuorukainen nauroi.

"Mutta minusta hän nyt ei kuitenkaan pääse", jatkoi Hauge. Hän otti esille käsikirjoituksensa ja alkoi selailla sitä.

Nuorukainen seisoj ja katseli.

Hauge istui siellä olevalle puutuolille.

"Kirjan täytyy tulla painetuksi, vaikkapa itse sen latoisin", sanoi hän ja hymyili.

"Saisitpa sitten käydä opissa", sanoi nuorukainen. "Sepä kestäisi monta vuotta."

"Mikäpä muu auttaisi", sanoi Hauge. Hän selaili taaskin ja luki.

"Sinä olet täällä luottamusmies, kuten huomaa", sanoi hän ja katsoi lempeästi latojaan. "Ehkäpä sinä voisit antaa minulle neuvoja yhdessä jos toisessakin."

Nuorukainen ei vastannut.

Sitten Hauge nousi ylös, meni pöydän luo ja ojensi nuorukaiselle käsikirjoituksen.

"Luehan tuosta", sanoi hän. "Luuletko olevan vaarallista painattaa sellaista."

Latoja luki. Se oli juuri eräs niistä kohdista, joissa oli hyökkäyksiä papistoa vastaan ja jonka hänen veljensä oli kehottanut pois pyyhkimään.

Latoja luki kauan. Vihdoin nosti hän silmänsä.?

"Sinäpä olet sotainen mies", sanoi hän.

"Täytyyhän olla sotainen siinä, missä on kysymys totuudesta ja oikeudesta", vastasi Hauge.

Latoja katsahti häneen ja katseessa oli jotakin ihailua.

"Aivan niin", sanoi hän. "Jos se on totta, niin on se totisesti myös sanottava."

"Totta se on", sanoi Hauge lämpimin äänin, "ja sanottava se on, vaikkapa sitten joutuisin kuritushuoneeseen siitä!"

Latoja hymyili.

"Olet sotainen mies", sanoi hän uudelleen. "En muuten luule, että siitä mitään vaaraa koituu. Ethän ole mitään nimiä maininnut, etkä ketään erikseen syyttänyt; jos joku vaatisi sinulle rangaistusta, niin täytyisi hänen myöntää olevansa syyllinen siihen, josta sinä pappeja olet syyttänyt, mutta sitäpä en usko kenenkään tahtovan tehdä."

Hän ojensi Haugelle käsikirjoituksen.

Hauge tuli sangen iloiseksi nuorukaisen sanoista.

"Siinäpä sinä totisesti olet oikeassa", virkkoi hän. "Sinä siis uskot, että saan sen kuitenkin painetuksi."

Nuorukainen katseli muualle.

"Tulehan uudelleen huomenna, niin tapaat itse mestarin", vastasi hän vältellen. "Kirjain painaminen tulee kalliiksi", lisäsi hän vielä.

"Niinpä asianlaita lienee", vastasi Hauge ja meni. Seuraavana päivänä seisoj hän taasen kirjanpainaja Bergin latomossa. Berg oli itse saapuvilla ja tervehti varsin ystävällisesti Haugea, tämän tullessa.

Hauge uudisti nyt kysymyksensä saisiko hän kirjansa painetuksi. Kirjanpainaja vilkasi siihen nuorukaiseen, joka eilen oli puhunut Haugen kanssa.

"Saanko nähdä käsikirjoituksen", sanoi hän ja ojensi kätensä.

Hauge antoi sen hänelle.

Berg istui kauan ja selaili, oli lukevinaan ja selaili taaskin.

Latomossa oli sangen hiljaista; kuului ainoastaan hiljaisia kolahduksia kirjasinten sattuessa ladontahakoihin. Hauge tunsy sydämensä pamppailevan. Nyt hänen kohtalonsa ratkaistaisiin.

Vihdoinkin laski kirjanpainaja käsikirjoituksen pöydälle, meni jo mainitun nuorukaisen luo ja puhui kuiskien hänen kanssaan pari minuuttia.

Hauge tunsy toivonsa nousevan.

Nyt kääntyi kirjanpainaja ja tuli hitaasti Haugen luo.

"Kyllä", sanoi hän. "Käy laatuun saada se painetuksi; mutta — se tulee maksamaan aika tavalla."

Haugessa tuntui ilon värähdys; mutta samalla kertaa nousi hänessä salainen pelko: ehkäpä se maksaisikin paljon enemmän kuin mitä hän omisti tahi voisi hankkia.

Kirjanpainaja vilkasi taasen nuorukaiseen.

"Kuinka paljon?" kysyi hän sävyisästi.

"No, kolmekymmentä riksiä vähintään", vastasi hän.

Hauge henkäsi helpotuksesta. Mutta liikemies kun hänkin oli ja oli saanut kokea sitä petkutusta, jota talonpoikiin nähden harjoitettiin, ei hän ollut mitään huomaavinaan.

"Sepä on kovin kallista", sanoi hän.

Jens Örbeck Berg asettautui kovin vakavaksi.

"On tosiaan kallista painattaa kirjoja", sanoi hän ja meni takaisin pöytänsä luo, missä käsikirjoitus oli. Hän siirteli sitä.

Hauge seisoj hetkisen.

"Eikö kävisi laatuun tehdä se kahdestakymmenestä riksistä?" kysyi hän.

Kirjanpainaja ravisteli päätään.

"Ei käy laatuun", sanoi hän ja vaihtoi taasen silmäyksen nuorukaisen kanssa. "Mutta jos sinulla on vähän rahoja, niin olkoon menneeksi kahdestakymmenestäviidestä."

Hauge, joka pelkäsi että asia raukeaisi, jos hän enemmän tinkisi, suostui.

"Niinpä niin", sanoi hän. "Eihän siinä muu auta. Täytynee maksaa kaksikymmentäviisi riksiä."

Kirjanpainaja nyökäytti päätään.

"Onko sinulla rahat mukana?" kysyi hän.

"Ei ole", vastasi Hauge. "Tahdotko etukäteen?"

"Tahdon", sanoi Berg. "Ainakin puolet. Se on tapana, kun olemme tuntemattoman kanssa tekemisissä."

"Niinpä niin!" Hauge otti esille lompakkonsa ja maksoi 13 riksiä. "Saatpa kirjoittaa kuitin", sanoi hän.

Jens Örbeck Berg kirjoitti, otti vastaan rahat ja antoi kuitin Haugelle.

Silloinpa hymyili Hans Nielsen Hauge.

"Nythän minä uskon sinua paremmin kuin sinä minua", sanoi hän. "Sinä saat kaikki, mitä minä olen kirjoittanut ja kaikki mukana olevat rahani; minä saan vaan sanasi. Mutta eihän siitä vaaraa. Jumala tuntee meidät molemmat. Hänen kanssaanhan meidän kuitenkin on lopputili tehtävä."

Kirjanpainaja Berg ei tähän mitään vastannut.

Hän lukitsi rahat ja käsikirjoituksen pöytälaatikkoonsa.

Sitten Hauge lähti tyytyväisenä hyvin toimitettuun tehtäväänsä.

* * * * *

Taaskin vaeltaa mies Kristianian ja Tunen pitäjän välisellä tiellä. Hänellä on laukku selässä, mutta siinä ei ole muuta kuin evästä sen verran, että se riittää, kunnes hän ehtii kotiin. Ja kallisarvoinen käsikirjoitus on tuolla suuressa, vieraassa kaupungissa. Samoin kaikki hänen rahansa. Ja Hans Nielsen Hauge tuntee taasen sielussaan samaa levottomuutta ja epävarmuutta kuin ensi kerran, nähdessään kaupungin rakennukset ja tornit.

Samoilla paikoilla, missä hän mennessään oli taistellut kovan taistelunsa epäuskoa ja kuolemanpelkoa vastaan, ahdistivat kiusaukset taaskin häntä.

Kuka oli hän, Hans Nielsen Hauge? Pieni matonen rajattoman suuressa maailmassa, matonen, joka tänään eläisi ja huomenna ehkä katoaisi pois!

Mikä varmuus oli hänellä iäisestä autuudestaan?

Mistä tiesi hän, ettei Jumalan sana ollut ihmisten keksintöä? Ehkäpä sellaisten, jotka tahtoivat että kaikkien muiden tuli uhrata, olla puutteessa ja kärsiä tässä maailmassa, jotta heillä itsellään olisi hyvä olla ja saisivat nauttia kaikkia tämän maailman iloja täysin mitoin ja rajattomasti?

Häntä puistatti kylmä väristys. Ehkäpä hän olikin mielipuoli, joka kulki eksyksissä ja houkutteli muita tekemään samoin!

Hän rukoili äänekkäästi Jumalaa hädässään; hän huudahti: mene pois minun tyköäni, saatana! Mutta kiusaukset eivät tahtoneet häntä jättää. Epätoivoissaan ja surussaan poikkesi hän tieltä metsään. Ehkäpä suuresta luonnosta olisi lepo löydettävissä. Tahi ehkäpä kuolema hänet tapaisi.

Welcome to our website – the perfect destination for book lovers and knowledge seekers. We believe that every book holds a new world, offering opportunities for learning, discovery, and personal growth. That's why we are dedicated to bringing you a diverse collection of books, ranging from classic literature and specialized publications to self-development guides and children's books.

More than just a book-buying platform, we strive to be a bridge connecting you with timeless cultural and intellectual values. With an elegant, user-friendly interface and a smart search system, you can quickly find the books that best suit your interests. Additionally, our special promotions and home delivery services help you save time and fully enjoy the joy of reading.

Join us on a journey of knowledge exploration, passion nurturing, and personal growth every day!

ebookmasss.com